

stilles for en Krigsret og dømmes ved den uden at blive indkaldt, og man frygtede for, at man ved at beholde Paragrafen i dens oprindelige Skikkelse vilde give en Slags Gjæmmel for denne Fremgangsmaade. Jeg tror nu ganske vist ikke, at man ved at udskjyde Paragrafen opnaar Noget i saa Henseende; men den Gang, Forslaget om, at Paragrafen skulde udgaa, fremkom, maa jeg tilføje, at jeg for mit Vedkommende mente, at der ikke kunde være nogen Fare ved at lade den udgaa, da tilsvarende Bestemmelser, som sagt, ikke findes i den borgerlige Straffelov, og da de Bestemmelser, som den indeholdt, ad administrativt Bei kunde gives. Men naturligt er det dog i Virkeligheden, at den, der skal stilles for militær Ret og dømmes af den, indfalder og behandles i alle Maader som Indkaldt. Det er det, man formentlig har haadt for Die ved at forlange særskilt Afstemning over det sidste Punktum i Paragrafen, hvor det hedder: „Har den, der henfaldet i Fæstnings-Arrest, ingen Lønning eller Pension og iøvrigt ikke Midler til at bekoste sin Underholdning, gives der ham Underholdningspenge, hvis Størrelse bestemmes af vedkommende militære Ministerium“. Det kan jo godt tænkes, at Vedkommende, som bliver straffet, ingen Lønning har, selv om han er bleven indkaldt til Tjeneste, og at han derfor kommer i det Tilfælde, ingen Penge at have. Hvis f. Ex. en Militær er dømt til Embedsfortabelse og samtidig dermed dømmes til Arreststraf, har han jo ikke længer nogen Lønning, og da han ikke kan leve af Ingenting i Arresten, er det en naturlig Bestemmelse, at der gives ham passende Underhold. For et saadant Tilfælde er Paragrafen bestemt hensigtsmæssig, men derimod kan det ikke erkjendes, at den er hensigtsmæssig og rigtig i det Tilfælde, at Vedkommende, som i det Dieblit, Krigsretsagen anlægges mod ham, ingen Lønning har, ikke desto mindre dømmes ved Krigsretten uden at være indkaldt, idet man nemlig maa holde paa, at naar Nogen skal stilles for Krigsret, maa han indkaldes og derved komme under militære Forhold. For mit personlige Vedkommende og paa flere af Udvalgets Medlemmers Begne tør jeg udtale, at vi ikke have Noget at indvende mod den nye Paragraf, hverken dens 1ste eller dens 2det Punktum, idet vi haabe, at den høitærede Minister vil dele den Anskuelse, at det er nødvendigt for at dømme en Mand ved den militære Ret, at han er indkaldt. — Til § 31 er under Nr. 14 stillet et Ændringsforslag af en meget indgribende Natur. Dette Ændringsforslag er imidlertid fremkommet saafremt, at jeg ikke tror, der er Anledning til at indlade sig paa nogen vidtløftig Diskussion desangaaende. Det indtræder i Virkeligheden ganske andre Principer end dem, Lovforslaget oprindeligt indeholdt, idet det istedetfor hele Æstertjenesteparagrafen indsetter fuldstændig nye Bestemmelser, gaaende ud paa at oprette Straffebefalinger. Det

er en Løfte, som muligvis kan have en Del for sig, men den er saa lidet drøftet, at jeg tror, at det paa dette Stadium af Forhandlingerne ikke vil være hensigtsmæssigt at forbyde sig deri. Til samme Paragraf har den høitærede Minister under Nr. 15 stillet et Ændringsforslag, ifølge hvilket de Mellemfrister, i hvilke den Arresterede ikke har været paa fri Fod, regnes med til Æstertjenesten. Saaledes som Forslaget forelaa i det oprindelige Udvalgs § 33, kunde man ikke formode, at Sligt havde været Meningen, idet det jo der hed: „Har Nogen under sin Tjenestetid hensiddet i Fængsel til Afsoning af Straf i længere Tid end 5 Dage, bliver han at holde inde til Tjeneste, efter at han skulde have været hjemfendt, i lige saa mange Dage, som Fængselsstraffen har været“, men da de Mellemfrister, hvori de holdes fængslede, aabenbart ikke kunne henføres under Kategorien „Straffedage“, har man den Gang anset det for utvivlsomt, at disse Mellemfrister ikke vilde blive medregnede, og da det overhoved har været Udvalgets Mening, at der ikke maatte gives denne Paragraf om Æstertjeneste et større Omfang end høist fornødent, har man ikke troet at kunne gaa ind paa den af Ministeren foreslaaede Ændring, som jeg iøvrigt erfarer, at den høitærede Minister ikke anser for at være en ny Bestemmelse, men kun en ligefrem Konsekvens af den oprindelige § 33. — Ændringsforslaget Nr. 17 er kun en Redaktionsændring. — Til § 40 er der af den høitærede Minister stillet Forslag om, at i 1ste Stykke 2die Punktum: „For saa vidt de omhandlede Personer staa i Klasse med Underofficerer og vilde have forskyldt Bestillings Fortabelse, men denne Straf efter deres Stillings Beskaffenhed ikke kan anvendes paa dem, kunne de anses med alle paa menige Krigsmænd anvendelige Fængselsstraffe“ udgaa. I saa Henseende kan Udvalget ikke være enigt med den ærede Minister, idet man formener, at Bestemmelsen er fuldkommen uødvendig, og er gaaet ud fra, at det kun skyldes en Infurie, naar den ikke er kommen ind i det oprindelige Lovforslag. Allerede ved 2den Behandling er iøvrigt dette Spørgsmaal blevet udførligt drøftet, saa jeg anser det for overflødigt nu at indlade mig videre derpaa. — Til § 46 er der af hele Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) stillet et Forslag, som gaar ud paa, at Ordet „klarligt“ skulde udgaa, og Paragrafen i det Hele ændres saaledes, at ikke dens Mening forandres, men at den bliver mere forstaaelig. Den skulde nemlig lyde saaledes: „Naar en Forsæt giver med Hensyn til militære Tjenesteforhold Befaling til en strafbar Handling, er den Undergivne, som udfører den, angerløs, saafremt han ikke har maattet kunne indse og det heller ikke iøvrigt har været ham bekendt, at der ved Befalingen tilsigtedes en Forbrydelse“. Hensigten med at lade Ordet „klarligt“ udgaa, vil let ses at være den, at man har ment, at naar